

Knud Jespersen (DKP):

Allerførst må jeg rette en bemærkning fra statsministerens side, som måske kan føre til misforståelser. Det er muligt, at det bliver misforståelse nummer to, men det var ikke for at kritisere. Jeg sagde ikke 2 dyrtidsportioner, men 2 pristalspoints. Jeg vil gerne have det understreget, fordi der ellers vil være tale om en forgrovning af hele situationen. Som bekendt var vi ikke tilhængere af, at man gjorde det på den måde, men havde man taget 2 dyrtidsportioner, så havde man sikkert fået betydelige bunker af mennesker at se, der havde sagt: det går ikke.

Statsministeren var endvidere heller ikke enig i, at man havde gennemført venstres helhedsplan. I alt fald 9 ud af 11 forslag. Det har man stort set, men tiden tillader ikke, at jeg dokumenterer det. Som bevis for, at man ikke havde gennemført den, sagde man, at venstre jo også var utilfreds med socialdemokratiet. Ja, nu har venstre jo også et bagland, hvortil de tager visse hensyn, og selv om de for tiden sidder tæt ved de konservative, så er de politisk ikke så tæt ved dem. Man skulle vel nok, uden at bebrejde nogen, kunne forstå, hvis hr. Poul Hartling ikke rejser landet rundt og siger: vi har fået tingene gennemført, det går vældig godt. Man vil nemlig have mere. Men ikke desto mindre er man jo nået ganske betydelig langt. Det ved statsministeren og statsministerens regering, og derfor kan man heller ikke give nogen garantier for, at alt det gode, man vil, skal blive gennemført så vældig godt.

Hvorfor kan man ikke det? Fordi økonomiministeren nu klart og utvetydigt sagde, at socialdemokratiet står ved et septemberforlig, der er indgået for en 3-årig periode. Hvis vi kombinerer det med statsministerens bemærkninger om, at man nu skal have klar overenskomstsituationen, så betyder det, at uanset hvor mange socialdemokratiske mandater man ville få efter et folketingsvalg, så er det septemberforliget i de næste 3 år, der bestemmer, på hvilket grundlag der skal føres politik i vores land. Uanset dette føler man sig bundet af boligforligene, af huslejeforhøjelserne, af de sociale forringelser, og også hvis man laver en eller anden form for makværk, som man døber indkomspolitik. Ja men det betyder da i virkeligheden, at man ikke bare pantsætter sin egen ret,

men også kommende socialdemokratiske folketingsmedlemmers ret til at lave de forandringer, som de måtte anse for fornødne.

Jeg henviste engang til de forlig, der var indgået. Hvad enten det er NATO eller fællesmarkedet, så er de overordentlig langvarige. Man laver forlig på boligområdet, på det økonomiske område, på næsten alle felter, og så kan man ikke misforstå, når vi siger, at det betyder, at man optræder som den pantsatte bondedreng. Så er det andre, der styrer, og andre, der kan bestemme; så kan man få lov til at regere, men kun på deres betingelser.

Det hjælper ikke, at økonomiministeren ryster på sit filosofiske hoved, fordi det er i alt fald en kendsgerning, det var det, der fremgik af økonomiministerens bemærkninger. Når man indgår aftaler, overholder man dem, sagde økonomiministeren, og jeg forstår, at man agter at overholde den aftale, der er indgået. Ja men hvad så med den aftale, man havde med de socialdemokratiske vælgere? Skal den ikke også overholdes? Hvis nu de to aftaler kommer til at stride mod hinanden, så kunne det være ganske interessant at se, hvilken af parterne man agter at respektere mest. Men som sagt er jeg glad for et sådant klart svar.

Til sidst — tiden tillader desværre ikke mere — vil jeg bemærke, at man siger, at man kan afskaffe arbejdsløsheden. Dét er vi enige. De gunstigere betingelser vil være, hvis konjunkturerne går op ude i den kapitalistiske verden, eller vi fører en anden handelspolitik. Men det, der er afgørende, er, at regeringen fører en økonomisk politik, som udvider forbruget, og det var her, jeg sagde, at under givne omstændigheder var det rigtigt at bjøe sig for de ønsker, vi har fremsat gang på gang, om at udvide forbruget, og dér også tage i betragtning mulighederne for forhandlinger, som førte til noget af septemberforliget. Jeg erindrer om, at alt det, der havde fornuft i sig fra dette septemberforlig, stemte vi for, at alt det, vi anså for at være ufornuftigt, stemte vi imod, at der ikke er åbnet en arbejdsplads, eller et menneske er kommet i arbejde — hvis man ser bort fra militæret — hvor vi ikke har brugt vore stemmer ud fra de samme hensyn.

Statsministeren kom igen med disse tal vedrørende faldet i ledigheden. Der er mange årsager, og jeg anerkender, at vi lykkeligt